

Sygn. akt *XVII AmE 40/12*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Żuk

po rozpoznaniu w dniu 06 lutego 2014r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **Firmy Handlowej (...) Spółka jawna z siedzibą w B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Firmy Handlowej (...) Spółka jawna z siedzibą w B. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 13 grudnia 2011r. Nr (...)

1) **oddala odwołanie;**

2) **zasądza od Firmy Handlowej (...) Spółka jawna z siedzibą w B. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt XVII AmE 40/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 grudnia 2011r. nr (...) pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy – Firma Handlowa (...) Spółka Jawna z siedzibą w B., orzekł, że Przedsiębiorca ten naruszył warunek 2.1.1 i 2.2.1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej mu decyzją z dnia 12 stycznia 2001r. Nr (...), zmienioną decyzją z dnia 06 kwietnia 2004r. Nr (...) oraz decyzją z dnia 02 stycznia 2006r. Nr (...), w ten sposób, iż prowadził działalność koncesjonowaną w zakresie sprzedaży olejów napędowych i benzyn silnikowych innych niż benzyny lotnicze przy pomocy kontenerowej stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości S., ul. (...).

Za powyższe działania Prezes URE wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 28.000 zł, co stanowi (...) przychodu Przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2010 roku.

Powód – Firma Handlowa (...) Spółka jawna z siedzibą w B. wniósł odwołanie od niniejszej Decyzji, zarzucając jej:

- naruszenie art. 56 ust. 12 ustawy prawo energetyczne poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu polegające na ustaleniu, że określone tym przepisem przesłanki zastosowania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej mają zastosowanie w niniejszej sprawie oraz uznanie że nałożenie kary na przedsiębiorcę w niniejszej sprawie jest obligatoryjne,

- naruszenie art. 8 kpa poprzez przyjęcie, że skarżący działa niezgodnie z warunkami Koncesji udzielonej mu decyzją z dnia 12 stycznia 2001r., nr Nr (...), zmienioną decyzją z dnia 6 kwietnia 2004 r.

Nr (...) oraz z decyzją z dnia 2 stycznia 2006 r. Nr (...), w ten sposób, że prowadził działalność koncesjonowaną w zakresie sprzedaży olejów napędowych i benzyn silnikowych innych niż benzyny lotnicze, przy pomocy kontenerowej stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości S., ul. (...),

- naruszenie art. 50 ustawy prawo energetyczne w związku z art. 71 ust. 1 ustawy przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej poprzez uznanie, że skarżący swoim zachowaniem naruszył obowiązujące przepisy prawa, pomimo, że działał w oparciu o ważnie wydaną, obowiązującą koncesję, co skutkowało nałożeniem na skarżącego kary pieniężnej,

- błędną ocenę zachowania się skarżącego, a przez to uznanie, że przedsiębiorca nie dochował należytej staranności jaka obowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą, że stopień zawinienia skarżącego był znaczny, oraz że świadomie naruszył przepisy prawa przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej.

- zaniechanie przeprowadzenia zgłoszonych w toku postępowania dowodu w postaci przesłuchania strony w osobach A. R. i M. R. na okoliczności w szczególności wskazane w treści pisma przedsiębiorcy z dnia 8 czerwca 2011 r.

- naruszenie zasady nieretroaktywności zawartej w art. 2 Konstytucji stanowiącym, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym poprzez uznanie, że mimo obowiązującej skarżącego ważnej koncesji, działa on niezgodnie z przepisami prawa, które weszły w życie po potwierdzeniu przez organ administracyjny, ważności udzielonej skarżącemu koncesji.

W oparciu o powołane zarzuty powód wniósł o uchylenie w całości decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 13.12.2011r. nakładającej na skarżącego karę pieniężną oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm prawem przepisanych. Z ostrożności, gdyby nie zostały uwzględnione powyższe zarzuty, zarzucił naruszenie art. 56 ust. 6 ustawy prawo energetyczne poprzez ustalenie możliwości finansowych przedsiębiorcy jedynie w oparciu o wysokość przychodów w sytuacji, gdy wysokość przychodów stanowi jedynie czynnik limitujący górną granicę kary i może stanowić jedynie jeden z elementów, jakie należy uwzględnić przy dokonywaniu możliwości finansowych i wobec tego wniósł o zmianę zaskarżonej w całości decyzji, ponowne zweryfikowanie sytuacji finansowej skarżącego i wymierzenie łagodniejszej kary pieniężnej, a także zasądzenie kosztów według norm prawem przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 12 stycznia 2001 r. Nr (...) (k.20-28 akt adm.), zmienioną decyzją z dnia 06 kwietnia 2004 r. Nr (...) (k. 29-32 akt adm.) oraz decyzją z dnia 02 stycznia 2006 r. Nr (...) (k. 33-36 akt adm.), Prezes URE udzielił Przedsiębiorcy - Firmie Handlowej (...) Spółka jawna z siedzibą w B. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 15 stycznia 2001 r. do dnia 15 stycznia 2011 r. , przy czym pierwsza decyzja z dnia 12 stycznia 2001 r. obejmowała obrót konkretnymi paliwami ciekłymi jak benzyny silnikowe inne niż benzyny lotnicze oraz oleje napędowe, natomiast na mocy decyzji z dnia 02 stycznia 2006r. przedmiotem działalności objętej koncesją stanowić miała działalność gospodarcza Przedsiębiorcy ogólnie w zakresie obrotu paliwami ciekłymi.

Zgodnie z warunkiem 2.1.1. wskazanej powyżej koncesji „Koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej oraz do prowadzenia działalności objętej niniejszą koncesją na zasadach uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów”.

Natomiast warunek 2.2.1. tej samej koncesji stanowi, iż: „Koncesjonariusz jest zobowiązany do utrzymania stanu technicznego oraz wyposażenia użytkowanych obiektów, instalacji i urządzeń związanych z prowadzeniem działalności objętej niniejszą koncesją, zgodnego z obowiązującymi przepisami określającymi wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska, zapewniającego w szczególności utrzymywanie wymaganej jakości paliw ciekłych będących przedmiotem obrotu hurtowego oraz niezawodności zaopatrzenia odbiorców w paliwa, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów”.

Decyzją z dnia 21 stycznia 2011 r. Nr (...) (k. 12-15 akt adm.), sprostowaną postanowieniem z dnia 31 stycznia 2011 r. Nr (...) (k.17 akt adm.), zmienioną decyzją z dnia 18 października 2011 r. Nr (...) (k. 85 akt adm.), udzielono Koncesjonariuszowi kolejnej koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 21 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2030 r., której warunek 2.1.1. brzmi: „Koncesjonariusz jest obowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej oraz do wykonywania działalności objętej niniejszą koncesją na zasadach określonych w ustawie – Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.”; natomiast warunek 2.2.1 brzmi:

„Koncesjonariusz jest obowiązany do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia.” Decyzja z dnia 21 stycznia 2011 r. w warunku I. wskazywała, iż przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowić miała działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi jak gaz płynny LPG, gaz płynny konfekcjonowany, przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w S. (...) Z kolei na mocy decyzji z dnia 18 października 2011r. rozszerzono przedmiot działalności objętej koncesją z dnia 21 stycznia 2011 r. określając, iż koncesjonowana działalność gospodarcza Przedsiębiorcy miała obejmować obrót następującymi paliwami ciekłymi: gazem płynnym LPG, gazem płynnym konfekcjonowanym, benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi, przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w S.(...)

Od dnia 01 stycznia 2006 r. Firma Handlowa (...) Spółka Jawna z siedzibą w B. prowadziła działalność w zakresie sprzedaży olejów napędowych i benzyn silnikowych innych niż benzyny lotnicze na kontenerowej stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości S. przy ul. (...), w skład której wchodziły dwa zbiorniki naziemne o pojemności 10 m³ i 26 m³ (okoliczność bezsporna potwierdzona protokołem z dnia 5 czerwca 2007 sporządzonym przez Państwową Straż Pożarną w B. - k. 2-3 akt. adm. i protokołem kontroli nr. (...) Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony środowiska w K. z dnia 29 lipca 2010 r. - k. 6-11 akt adm.).

W związku z powyższym pismem z dnia 31 maja 2011r. (k. 37-39 akt adm.) Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej w związku z możliwością zaistnienia naruszenia warunku 2.1.1 i 2.2.1 udzielonej mu koncesji z dnia 12 stycznia 2001r. ze zmianami.

W odpowiedzi Przedsiębiorca nadesłał pismo z dnia 08 czerwca 2011r. (k. 41-43 akt adm.), do którego załączył dokumenty finansowe (k.44-48 akt adm.) i w którym zgłosił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań A. R. i M. R.. Postanowieniem z dnia 18 lipca 2011r. (k.68-70 akt adm.) Prezes URE odmówił przeprowadzenia tego dowodu.

Pismem z dnia 07 listopada 2011r. (k. 91-92 akt adm.) Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego, informując, iż może zapoznać się z zebrany materiał dowodowy i złożyć ewentualne dodatkowe wyjaśnienia i uwagi.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności powołanych odpisów dokumentów, których autentyczności ani treści strony nie kwestionowały, zaś Sąd także nie miał wątpliwości co do ich wartości dowodowej, stąd były one przydatne dla ustalenia stanu faktycznego.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zaskarżona Decyzja jest prawidłowa i słuszna, a podnoszone przez powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej uchYLENIEM, czy zmianą.

Przede wszystkim należy zauważyć, że stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 roku, Nr 89, poz. 625 j.t. z późn. zm.) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Należy przy tym zaznaczyć, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne i wymierzenia na tej podstawie, w oparciu o art. 56 ust. 2 pkt 1 powołanej ustawy, kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Zdaniem Sądu, brzmienie przytoczonego wyżej przepisu przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy, w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne stanowi więc samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania lub zaniechania przedsiębiorcy.

W tym miejscu należy stwierdzić, że powód akceptując warunki udzielonej mu koncesji zaakceptował również warunek 2.1.1 i 2.2.1, zgodził się zatem spełniać określone przepisami prawa warunki wykonywania działalności gospodarczej oraz utrzymywać stan techniczny i wyposażać użytkowane obiekty, instalacje i urządzenia związane z prowadzeniem działalności objętej koncesją zgodnie z przepisami określającymi warunki techniczne.

Tymczasem, jak wynika z materiału dowodowego, Przedsiębiorca od 01 stycznia 2006r. prowadził działalność w zakresie sprzedaży olejów napędowych i benzyn silnikowych innych niż benzyny lotnicze przy pomocy kontenerowej stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości S. przy ul. (...), mimo, że na mocy przepisów prawa wyłączona została możliwość wykorzystania do tych celów stacji kontenerowych.

Podkreślenia wymaga, iż warunki techniczne, jakim musi odpowiadać stacja paliw jako obiekt budowlany zostały określone rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 243, poz. 2063 ze zm.), które na mocy § 179 weszło w życie 01 stycznia 2006r.

Stosownie do § 99 ust. 1 powołanego rozporządzenia dopuszcza się użytkowanie stacji kontenerowych wyłącznie jako tymczasowych obiektów budowlanych przeznaczonych do zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych oraz w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym, a także do zaopatrzenia jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego. Natomiast zdecydowanie stacji paliw powoda służącej do sprzedaży detalicznej paliwa nie można zaliczyć do obiektów o takim przeznaczeniu.

Poza tym z § 1 pkt 2 wskazanego rozporządzenia zawierającego definicję stacji paliw płynnych, zgodnie z którą jest to obiekt budowlany, w skład którego mogą wchodzić: budynek, podziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, podziemne lub nadziemne zbiorniki gazu płynnego, odmierzacze paliw płynnych i gazu płynnego, instalacje technologiczne, w tym urządzenia do magazynowania i załadunku paliw płynnych oraz gazu płynnego, instalacje wodno-kanalizacyjne i energetyczne, podjazdy i zadaszenia oraz inne urządzenia usługowe i pomieszczenia pomocnicze; wynika, że prawodawca nie przewiduje, aby w skład stacji paliw płynnych wchodziły nadziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, a takie wykorzystywał do swej działalności powód.

Co prawda w świetle § 177 rozporządzenia stacje paliw płynnych użytkowane albo wybudowane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia powinny być wyposażone początkowo do dnia 31 grudnia 2007 r., następnie na skutek zmiany dokonanej przez § 1 rozporządzenia z dnia 12 grudnia 2007 r. (Dz. U. z dnia 24 grudnia 2007 r.) zmieniającego w. wym. rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie - do dnia 31 grudnia 2012 r., ale w urządzenia, o których mowa w § 97 ust. 1 pkt 2 i 3, tj. urządzenia do pomiaru i

monitorowania stanu magazynowanych produktów naftowych oraz urządzenia do sygnalizacji wycieku produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych. Nie ma tu mowy o zmianie zbiorników z nadziemnych na podziemne. Przepisy przejściowe § 177 rozporządzenia dotyczą więc wyłącznie wyposażenia stacji paliw płynnych w rozumieniu § 1 pkt 2 rozporządzenia, w świetle którego jedynie zbiorniki gazu płynnego mogą być nadziemne, w dodatkowe urządzenia do pomiaru lub sygnalizacji.

Dlatego od dnia wejścia w życie rozporządzenia, tj. 01 stycznia 2006r. Przedsiębiorca powinien prowadzić działalność zgodnie z jego przepisami, mając na uwadze, że dopuszczono użytkowanie stacji kontenerowych wyłącznie jako tymczasowych obiektów budowlanych przeznaczonych do zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych oraz w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym, a także do zaopatrzenia jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego, bez dodatkowego ustawowego terminu na odpowiednie doposażenie stacji.

Nie ma przy tym znaczenia, czy Przedsiębiorca prowadził już wcześniej działalność na podstawie koncesji, wykorzystując kontenerowy zbiornik na paliwo, skoro od 01 stycznia 2006r. był obowiązany zastosować się do aktualnych regulacji rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r. warunkujących prowadzenie przez niego danej działalności koncesjonowanej, w tym § 99 rozporządzenia odnoszącego się do wszelkich stacji kontenerowych niezależnie od tego, kiedy zostały wybudowane.

Co więcej zaznaczenia wymaga, iż poprzednie akty prawne wskazywały na konieczność dostosowania warunków technicznych stacji kontenerowych do wymogów stałych stacji paliw płynnych.

W świetle § 237 ust. 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 sierpnia 1996r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi dalekosiężne do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 122, poz. 576) kontenerowe stacje paliw płynnych oraz stacje gazu płynnego powinny być dostosowane w terminie sześciu lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia do warunków technicznych dla stałych stacji paliw płynnych, przez które rozumie się zespół obiektów budowlanych, w którego skład mogą wchodzić: budynek, podziemne zbiorniki magazynowe, odmierzacze paliw, instalacje technologiczne, wodnokanalizacyjne i energetyczne, urządzenia do wydawania gazu płynnego, podjazdy i zadaszenia oraz inne urządzenia usługowe.

Przedmiotowe rozporządzenie zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 20 września 2000r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi dalekosiężne do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 98, poz. 1067), które w pierwotnym brzmieniu w § 236 ust. 1 nakazywało dostosować stacje kontenerowe oraz stacje gazu płynnego do warunków technicznych dla stałych stacji paliw w terminie do dnia 16 stycznia 2003r.

Stacja powoda nie została jednak do tych wymogów dostosowana.

Wobec tego uznać trzeba, że powód działał niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, konkretnie § 99 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, od początku obowiązywania tego rozporządzenia, albowiem nie przewiduje ono już okresu przejściowego na doposażenie stacji kontenerowej, eliminując możliwość prowadzenia standardowego obrotu olejem napędowym i benzynami silnikowymi innymi niż lotnicze przy wykorzystaniu stacji kontenerowej, klasyfikując wprost stację kontenerową tylko jako tymczasowy obiekt budowlany specjalnego przeznaczenia, a więc obiekt nie przeznaczony do powszechnego obrotu paliwami ciekłymi. Przy czym o legalności wykorzystania na potrzeby obrotu paliwami ciekłymi kontenerowej stacji w S., ul. (...) nie może świadczyć ani posiadanie przez Przedsiębiorcę koncesji na obrót paliwami ciekłymi wydanej w innym stanie prawnym, ani pozytywne wyniki kontroli organów nadzoru w zakresie przestrzegania przepisów przeciwpożarowych, badania okresowego zbiorników magazynowych czy oddziaływania instalacji na środowisko. Fakt uzyskania pierwszej decyzji koncesyjnej przed

wejściem w życie rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r. nie skutkuje bowiem możliwością nieprzestrzegania zmian prawnych w zakresie obrotu paliwami.

Mając na uwadze, że działanie Przedsiębiorcy stanowi naruszenie warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi Sąd stanął na stanowisku, że wydana przez pozwanego Decyzja znajduje pełne uzasadnienie w świetle okoliczności sprawy i obowiązujących przepisów.

Wobec tego uzasadnionym stało się nałożenie na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne. Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd stanął na stanowisku, że nie istnieją również przesłanki, które uzasadniają zmianę przedmiotowej Decyzji w kwestii wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej za naruszenie warunków koncesji.

Stosownie do treści art. 56 ust. 6 powołanej ustawy, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Jeśli chodzi o stopień szkodliwości czynu Sąd miał na uwadze, iż był on znaczny wobec dokonywania przez Przedsiębiorcę obrotu benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze i olejem napędowym przy pomocy infrastruktury nie przeznaczonej w świetle obowiązujących przepisów do wykonywania w taki sposób działalności koncesjonowanej, a zatem wobec nie stosowania standardów tej działalności określonych przepisami prawa. Oceny tej nie zmienia fakt usunięcia stanu niezgodnego z prawem.

Wobec tego nie można odstąpić od wymierzenia kary Przedsiębiorcy na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne z uwagi na brak przesłanki w postaci znikomej szkodliwości czynu.

Odnosząc się do stopnia zawinienia powoda, należy stwierdzić, iż Przedsiębiorca nie może zasłaniać się indywidualną interpretacją przepisów prawa, dla niego korzystną, gdyż miał obowiązek właściwego stosowania jasnego i precyzyjnego przepisu § 99 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r., a jego niestosowanie należy uznać za zawinione zaniechanie. Poza tym niedostosowanie na czas do obowiązujących warunków technicznych prowadzonej przez powoda stacji paliw świadczy o braku należytej staranności jaka obowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą na podstawie art. 355 § 2 kc. Stopień zawinienia pozwany trafnie ocenił więc jako znaczny.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału, oceny możliwości finansowych dokonano na podstawie informacji o osiągniętych przez Przedsiębiorcę w 2010r.: przychodach z działalności gospodarczej ogółem w wysokości (...) zł, a także koncesjonowanej, które wyniosły (...) zł oraz zarejestrowanego zysku netto Przedsiębiorcy z działalności gospodarczej ogółem w wysokości (...) zł.

Mając powyższe na względzie, Sąd stanął na stanowisku, że okoliczności niniejszej sprawy uzasadniają ustalenie kary pieniężnej w wysokości określonej w zaskarżonej Decyzji, tj. w kwocie 28.000 zł. Kara ta nie wyeliminuje Przedsiębiorcy z rynku, a jedynie może spowodować niewielki spadek rentowności.

Dodania wymaga, że wymierzona powodowi kara pieniężna została też ustalona z uwzględnieniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne i stanowi zaledwie (...) przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego w 2010r. z działalności objętej koncesją, podczas gdy Prezes URE mógł wymierzyć Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości nie przekraczającej 15% przychodu ukaranego Przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Karę tą należy więc uznać za niewielką, zwłaszcza w świetle przychodów Przedsiębiorcy.

Kara pieniężna, o której mowa wyżej, ma przecież pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań, co zmotywuje go do

przestrzegania reguł prawnych wynikających z prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej, nie niosąc ze sobą jednocześnie ryzyka wyeliminowania go z obrotu gospodarczego.

Natomiast zmniejszenie jej wysokości stałoby w sprzeczności z jej celami prewencyjnymi za niezastosowanie się do bezwzględnie obowiązujących wymagań prawa, jak również represyjno-wychowawczymi, zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym przedsiębiorcy przestrzegania reguł prawnych w przyszłości.

Odnosząc się do zarzutów powoda dotyczących toku procedury administracyjnej Sąd stwierdził, iż co do zasady nie mogą być one skuteczne w postępowaniu przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który jako Sąd I instancji rozpoznaje sprawę od początku. Nadto niecelowym było przesłuchanie strony, albowiem istotne w sprawie fakty zostały ustalone na podstawie rzeczowego materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98 i 99 kpc.

SSO Maria Witkowska